

Fodbold, øl og pølser er alt der skal til

Skrevet af Oliver Frederik Jønson

Jeg er lige steget ud på perronen ved Hellerup station. Det er skærtorsdag, og solen skinner. Solen opvarmer mine ellers røde kinder, mens jeg går mod Gentofte Stadion, hvor jeg skal se Hellerup IK spille mod BK Frem. Som jeg nærmer mig, kan jeg lugte den enestående duft fra en grill. Jeg sætter mig hen på min plads, hvor jeg sidder bag en farfar, en far og en søn. 3 forskellige generationer, som alle sidder med deres blå HIK-kasket på. Det er et skønt syn, som altid får mig til at smile, fordi det er det fodbold kan. Det kan samle alle mennesker.

Langs stadion har folk også slået sig ned på græsset med træer i baggrunden, hvor bladene er begyndt at springe ud. Kampstarten nærmer sig og tilskuertallet stiger langsomt. Udeholdet fra Valby får også masser af opbakning, da deres fans står med store flag og trommer samtidig med at de synger klubsange. Da spillerne går på banen, rejser folk sig op og klapper til musikkens takter. Efter at de to holds startopstillinger er blevet sagt højt, fløjter dommeren kampen i gang. Under kampen spiser folk pølser samtidig med at der også indtages en øl. Hvordan kan man ikke forelske sig i fodbold på det grundlag?

Første halvleg ender målløst og da underholdningen ikke kunne leveres af spillerne, måtte en tilskuer træde til. En BK Frem-fan tager en tur rundt om det lille kompakte stadion i bar overkrop, mens han flagrer med sit Frem-flag. Jeg ser ikke rigtig synet af nogle sikkerhedsvagter, der forsøger at stoppe ham. Jeg tror egentlig selv, de synes det er ret interessant, og da han har taget turen rundt, modtager han klapsalver fra alle på stadion. Han var første halvlegs bedste præstation.

Spillerne er tydeligvis blevet inspirerede af halvlegens pauseshow, fordi anden halvleg er langt bedre. Efter 58 minutter bringer HIK sig på 1-0 og vi klapper og hujer.

Resten af kampen er ren overlevelse for de blåhvide drenge, der er sekunder fra at få en flot sejr, da Frem bringer sig på 1-1 i hvad, der bliver kampens sidste hændelse. Slutfløjtet lyder, og jeg fornemmer ikke en kæmpe skuffelse fra tilskuerne, som jeg sad ved. 1-1 er et fair bud på, hvad begge hold fortjente.

Som sagt er kampen ovre, og jeg lister mod det offentlige i højt humør. Jeg kan nu se frem til en skøn tur hjem. Togture fungerer som ren terapi for mig, da jeg bare kan sætte mig tilbage og lytte til musik, som er en af livets mange glæder for mig. Dage som denne får mig virkelig til at reflektere over livet, og sætte det i et perspektiv, fordi for mig skal der i virkeligheden ikke mere til for at få en god dag og have det godt.